

SZÖVETSÉGI TÖRVÉNY

Május 15., szombat délután

Szentségre hívtunk el, és kerülnünk kell annak látszatát, hogy számunkra nem fontos az, hogy képviseljük-e, vagy sem, hitünk sajátosságait. Szent kötelességünk még határozottabban kiállni az igazság mellett, mint ahogy eddig tettük. Határozottan meg kell, hogy mutakozzon a választóvonal az Isten parancsolatait betartók és annak áthágói között. Tudatosan kell tisztelnünk az Urat, szorgalmasan felhasználva minden rendelkezésünkre álló eszközt a vele kötött szövetség megtartása érdekében, hogy elnyerjük áldásait, amelyek különösen fontosak a megpróbált emberiség számára. [...]

Bízzunk Istenben, haladjunk előre, végezzük önzetlenül a munkát, és alázattal szenteljük oda jelenünket és jövőnket a Gondviselőnek. Bizalmunk maradjon mindvégig töretlen, és ne feledjük, hogy a menny áldásait nem érdemeink alapján, hanem Krisztus érdemei, a belé vetett hit, valamint Isten határtalan kegyelme alapján nyerjük el. – *Our High Calling*, 344. o.

Akik Jézus szavát megfogadják, lelküket vele őriztetik, életüket alávetik a parancsainak, azok békességet és nyugalmat találnak. A világon semmi sem képes elszomorítani őket, ha Jézus boldogítja őket a jelenlétével. A tökéletes belenyugvásban tökéletes béke van. Az Úr ezt mondja: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízuk.” (Ésa 26:3) Életünk összekuszálódhat, de ha alávetjük magunkat a bölcs Mesterművesnek, Ő olyan mintájú életet és jellemet alakíthat ki, amely az Ő dicsőségére szolgál. Az olyan jellemet, mely Krisztus dicsőségét – jellemét – fejezi ki, befogadják Isten Paradicsomába. Megújult nemzetiség fog vele járni fehérben, mert méltó lesz rá. – *Jézus élete*, 331. o.

Az igazságosság nem más, mint szentség, Istenhez való hasonlóság, Isten pedig a szeretet. Nem más, mint az Úr törvényéhez való igazodás, hiszen „minden parancsolatod igaz” (Zsolt 119:172), és „a törvény betöltése a szeretet” (Róm 13:10). Az igazságosság, vagyis az igaz élet nem más, mint a szeretet, a szeretet pedig az Atya világossága és élete. Az Úr igazságossága Krisztusban testesül meg, úgy részesülünk igazságosságban, isteni jellemben, hogy befogadjuk Őt.

Nem gyötrelmes küzdelmek árán, nem fárasztó munkával, nem ajándékok vagy áldozatok árán teszünk szert az igazságra: ingyen részesül belőle, aki éhezi és szomjazza. „Ő, mindnyájan, kik szomjúhoztok, gyertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, gyertek, vegyetek és egyetek, gyertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen bort és tejet.” (Ésa 55:1) „Az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54:17) „És így hívják majd Őt: Az Úr a mi igazságunk.” (Jer 33:16) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 18. o.

Május 16., vasárnap – Izrael kiválasztása (5Móz 7:7)

Az Úr világos utasítást adott Izraelnek arra, hogy tartsa magát távol a bálványimádóktól. Nem volt szabad házasságot kötniük a pogányokkal, vagy bármiféle szövetségre lépniük velük. [...]

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdött volt a ti atyáitoknak... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízígiel azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják.” (5Móz 7:6–9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 121–122. o.

Fel sem tudjuk sorolni azokat az áldásokat, amelyeket Isten még akkor készített elő a világ számára, amikor Izraelt igazságainak megőrzőivé választotta. Előnyös helyzetben részesítette őket. Mint az Úr igazságait ismerő és Őt imádó nép, másoknak is át kellett adniuk a mennyei elveket. Maga Isten képezte ki őket. Mindent megadott nekik, amivel hozzájárulhatott jellemük fejlődéséhez és ahhoz, hogy méltó módon

képviseljük országát. Ünnepeik, a húsvét, a pünkösd, a sátoros ünnep, valamint a többi ceremóniális ünnep mind Isten igazságainak hirdetését szolgálta. Ezen ünnepek alkalmával a nép ki kellett, hogy fejezze örömét és háláját a kapott előjogokért és a menny kegyelméért. Az izraelitáknak ezzel kellett megmutatniuk az Istent nem ismerő világnak, hogy az Úr sosem hagyja el azokat, akik benne bíznak. [...]

Izrael népének története azért íratott meg, hogy figyelmeztesse és tanítsa az idők végén élő nemzedéket. Akik az utolsó időben szilárdan kitartanak a hitben, ha be akarnak lépni a mennyei Kánaánba, akkor hallgatniuk kell Jézus figyelmeztető szavaira, amelyeket Izrael népének mondott. Ezek a leckék azért adattak a pusztai gyülekezetnek, hogy a korszakok során Isten népe tanulmányozza azt, és figyeljen rájuk. Napjaink népe ugyanazt a tapasztalatot fogja átélni, mint hajdanán Isten népe a pusztában. Az igazság minden korszakban védőpajzst jelent azok számára, akik szilárdan megállnak a szenteknek adott hitben. – *The Upward Look*, 232. o.

A Lélek megszentelő erején és az igazságba vetett hiten keresztül válunk a menny munkatársaivá. Isten vár egyháza együttműködésére. Nem tervezi, hogy új elemet adjon szava hatékonyságához. Nagy munkáját már azzal elvégezte, hogy a világ megkapta Lelke sugalmazását. Jézus vére, a Szentlélek és az isteni szó a rendelkezésünkre áll. A menny minden gondoskodása kéznél van. Itt vannak azok is, akikért Krisztus meghalt, és rajtunk múlik, hogy az Úrtól kapott ígéreteket megragadjuk, és vele együtt munkatársai leszünk, mert az isteni és az emberi eszközöknek együtt kell működniük ebben a munkában. – *A keresztény nevelés alapjai*, 188. o.

Május 17., hétfő – Kötelékek

Jahve nemcsak a bíró és a törvényadó félelmetes fenségében jelentette ki magát, hanem az Ő népének irgalmas őrizőjeként is: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából.” (2Móz 20:2) Isten, akit ők már vezetőjükként és szabadtőjükként ismertek, aki kihozta őket Egyiptomból, aki utat készített számukra a tengeren át, és aki legyőzte a fáraót hadseregét, aki így Egyiptom minden istenénél felettebb állónak mutatta meg magát, itt és most Ő volt az, aki kihirdette a törvényét előttük.

Isten az Ő törvényét nem kizárólag csak a hébereknek adta. Ugyan kitüntette Izrael népét azzal, hogy őket tette meg a törvénye őrzőinek és megtartóinak, de ezt a törvényt olyan törvénynek kellett tekinteni, mint ami egy szent megbízás volt az egész világ számára. A Tízparancsolat előírásait az Úr az egész emberiségre alkalmazta, és minden ember oktatására és kormányzására adta. Ez a tíz rövid, átfogó és ellentmondást nem tűrő parancs magába foglalja minden ember Isten és embertársai iránti kötelességeit. Ezek a parancsok a szeretet nagy alapelvén nyugszanak. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből és a te felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10:27) – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

Tegyük világossá, hogy Isten parancsolatainak útja az élet útja! A természet törvényeit Isten állította fel, de a törvényei nem önkényes követelmények. A törvény – mind a fizikai, mind az erkölcsi – minden egyes „ne tedd” parancsa egy-egy ígéretet is rejt magában. Ha engedelmeskedünk, áldás kíséri a lépteinket. Az Úr soha nem kényszerít arra, hogy helyesen cselekedjünk, de meg akar óvni a rossztól, és rá akar nevelni arra, ami jó.

Hívjuk fel a figyelmet az Izraelnek tanított törvényekre! Isten világosan megmondta nekik, hogyan éljenek. Megismertette velük mind a fizikai, mind a lelki jólétük alapját képező törvényeket, és megígérte nekik, hogy „távol tart az Úr tetőled minden betegséget” (5Móz 7:15) – ha engedelmeskedsz. „Vegyétek szívetekre mindezeket az Igéket, amelyekkel én bizonyosságot teszek ellenetek e mai napon.” „Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.” (5Móz 32:46; Péld 4:22) – *A nagy Orvos lábnymán*, 114. o.

Megváltónk leghőbb vágya, hogy az Úr családjába fogadjon bennünket. Ennek tudható be, hogy az Istennel való érintkezés imájának első szavai is – „mi Atyánk” – a mennyhez fűződő rokonságunkat tükrözik. [...]

A legszorosabb kötelék fűz bennünket az Úrhoz, és mennyei Atyánk szeretetének láttán a legmélyebb érzélem és hála kellene, hogy átjárja a lelkünket. Isten törvényének szilárd alapja az igazság, és célja a parancsolatok megőrzőinek boldogságot biztosítani. – *Sons and Daughters of God*, 267. o.

Május 18., kedd – Törvény a szövetségben (5Móz 10:12-13)

Mit mondott Isten Ábrahámnak? „Mert tudom róla – mondja a szíveket vizsgáló Isten –, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének útána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén. (1Móz 18:19) Ábrahám ápolta a családi vallást, és az Úr félelme tisztességes életre vezette őt. Így szól az, aki megáldja az igazak lakhelyét: „Tudom róla, hogy megparancsolja...” Nincs szó a szent megbízás elárulásáról vagy a jó és a rossz közötti ingadozásról. A szent Isten mindenki vezetésére adta a törvényét, a jellemnek azt a zsinórmértékét, melytől senki nem fordulhat el büntetlenül. Tanulmányozzuk szorgalmasan és lelkiismeretesen a menny törvényét, és tegyük azt az első helyre életünk minden területén! A végtelen szeretet szívéből áradnak azok a törvények, melyeknek minden embernek engedelmeskednie kell. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 216. o.

Mózes, aki Isten törvényének lényegét és értékét megértette, biztosította a népet, hogy egy nemzetnek sincs olyan bölcs, igazságos és könyörületes törvénye, mint amelyet a héberek kaptak. „Lássátok – mondta –, tanítóttalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjete az azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért, és megcselekedjete! Mert ez lesz a ti bölcsességeitek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendelkezést, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!” (5Móz 4:5-6)

Mózes felhívta a figyelmüket arra a napra „amelyen az Úr előtt, a te Istened előtt álltál a Hórebben” (5Móz 4:10). És bizonyosságot tett előttük: „Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mihozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelkezései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek?!” (5Móz 4:7-8) Ma is megisméltódnak ez a felhívás Izraelben, mert a törvények, melyeket Isten régi népének adott: bölcsőbbek, jobbák és emberségesebbek voltak a föld legműveltebb nemzeteinek törvényeinél. A nemzetek törvényei a meg nem újult szív gyengeségének és szenvedélyességének nyomait viselik, de Isten törvénye az istenség pecsétjét hordja. – *Pátriárkák és próféták*, 464-465. o.

A mennyei kegyelem soha nem távolít el az irgalomtól és Isten szeretetétől. Sátán ereje teszi ezt. Amikor Krisztus prédikált, üzenete éles, kétélű kardhoz volt hasonló, mely átjárta az emberek lelkiismeretét, és felfedte előttük legbensőbb gondolataikat. Hűségeseinknek kell ismételnünk Krisztus munkáját. Az Igét egyszerűen, tisztán és a sértetlenséghez szigorúan ragaszkodva kell hirdetniük. A szóban vagy írásban munkálkodóknak hűségeseinknek kell maradniuk a megbízatásukhoz. Tekintsenek úgy az emberekre, mint akiknek majd el kell számolniuk az életükkel. Soha ne öltöztessék az „Így szól az Úr” felhívást emberek csábító bölcsességébe, mert lerombolják annak élő erejét, és annyira elgyengítik, hogy nem lesz képes büntudatra ébreszteni az embert. Minden Szentlélek által kimondott szót áthat a lelkek üdvösségére iránti mélységes vágy. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 158. o.

Május 19., szerda – Isten törvényének állandósága

Jehova kőtáblákra írta a Tízparancsolatot, hogy a föld minden lakója megérthesse az Ő végtelen és megváltozhatatlan jellemét. Aki fejlődni szeretne a tudás és a tapasztalatok terén, annak szem előtt kell tartania Isten csodálatos kinyilatkoztatásait. Azonban a szív és az elme csak akkor értheti meg a mennyei elvárásokat, ha összhangban van a menygyel.

Senkinek sem kell azzal foglalkoznia, amit Isten nem nyilatkoztattott ki. Napjainkban számos tévhit terjeng, de az Úr kijelentette: „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi.” (5Móz 20:3) A törvényt Ő a saját ujjával írta a kőtáblákra, mintegy rámutatva arra, hogy nem lehet megváltoztatni vagy hatályon kívül helyezni. Azért adatott, hogy örök korszakon át változatlanul őrizzük meg. Az emberek szembeszálltak az isteni akarattal, azonban ezzel még nem tudják elhallgattatni bölcsességének és vezetésének szavait, még ha ideiglenesen a Szentírás tanításaival ellentétes elméleteket is gyártanak, és az emberi bölcsességet többre értékelik az „Így szól az Úr” elvénél. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 248. o.

Jézus által Isten irgalma lett nyilvánvalóvá az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja az Atya jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényből egy

jótát és egy szikrányit sem lehet megváltoztatni annak érdekében, hogy az emberek elesett állapotukban eleget tudjanak annak tenni. Az Úr nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta magát Jézusban az emberek megváltásáért. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot.” (2Kor 5:19)

A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek ezt nem tudják megadni a törvénynek. Ők nem tudnak eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban, aki emberként jött el a földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet fejlesztett ki, ingyen ajándékként felajánlja ezeket mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az emberek életéért. Így az Úr béketűrése útján az övék lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt, még több is, mint ez. Jézus ugyanis átítatja az embereket az Atya tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruházza fel az embereket. Így a törvény igazi igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Istennek az a szava, „hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való” (Róm 3:26). – *Jézus élete*, 762. o.

A világ nyíltan lázad Isten ellen. [...] Sokan attól sem riadnak vissza, hogy Isten Igéjét gúnyolják. Azokat pedig, akik hisznek az Ige minden szavában, neveltség tárgyává teszik. Egyre inkább megvetik a törvényt és a rendet. Ez Jahve világos parancsolatainak áthágásához vezethető vissza. Az engedelmesség útjának elhagyása erőszakoskodásnak és büntetteknek nyit kaput. Figyeljük meg a bálványimádó tömegek nyomorát és szenvedését! Hasztalan keresik a boldogságot és békességet. – *Próféták és királyok*, 185. o.

Május 20., csütörtök – Ha...

Mennyei kegyelem áll mindazok rendelkezésére, akik készek befogadni – viszont tennivalónk is van. El kell végeznünk a munkát, hogy méltókká legyünk az angyalokkal való közösségre. Jézushoz hasonlókká kell válnunk, megszabadulva a bűn minden szennyétől. A Megváltó pontosan olyan magatartást tanúsított, amilyen magatartást elvár tőlünk. Tökéletes példát nyújtott gyermekkorában, ifjúságában és felnőttkorában is. Még elmélyültebben kellene tanulmányoznunk a példáját. [...]

Feladatunk van: mennyei mintára kell fejlesztenünk a jellemünket. Tegyük félre a rossz szokásokat. A romlott szívű ember tisztítsa meg a szívét, az önmagának élő mondjon le önzéséről, a büszke szabaduljon meg a büszkeségtől, az öntelt győzze le önbizalmát, és értse meg, hogy az ember Krisztus nélkül semmit sem ér. – *That I May Know Him*, 300. o.

Isten azt szeretné, ha olyan magasra jutnánk a tökéletesség útján, amilyenre Krisztus, az ajándék által lehetséges. Arra szólít fel bennünket, hogy válasszuk a jót; hogy lépjünk kapcsolatba a menny eszközeivel; hogy kövessük azokat az elveket, amelyek kialakíthatják bennünk az Atya képmását. Írott Igéjében és a természet nagy könyvében az Úr feltárta az élet alapelveit. A mi feladatunk ezeket az alapelveket megismerni és testünk és lelkünk egészségének helyreállításában Istennel engedelmesen együttműködni.

Az embernek tudatosítania kell, hogy az engedelmesség áldásait a maguk teljességében csak akkor élvezheti, ha elfogadja Krisztus felkínált kegyelmét. Ez a kegyelem ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmességre, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttörésére. Csak ezzel az erővel tud elindulni és állhatatosan megmaradni a helyes úton. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 114–115. o.

Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint amik mindig is voltak; mint amelyek összüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentesség. Ha enélkül, más feltételekkel is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja összes kínjával és nyomorával együtt az örökkévalóságon át.

Krisztus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreérthetetlenül kijelentette, hogy megtartásuk az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedelmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó.

Az ószövetség ugyanolyan zsinórmértéke a jellemnek, mint az új. Ezt nem lehetetlen elérnünk. Az Isten által adott minden parancs, minden utasítás egyúttal a lehető legbiztosabb ígéretet rejt magában. Ő gondoskodott arról, hogy hasonlóvá váljunk hozzá, és ezt az átala-

kulást el is fogja végezni mindenkiben, aki a saját romlott akaratát nem helyezi szembe az övével, és ezzel nem akadályozza kegyelmének munkálkodását. – *Isten csodálatos kegyelme*, 134. o.

Május 21., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták*: „A törvény és a szövetségek” című fejezet.